

La dimisió de Mr. Eden

Fa dies que parlàvem en aquestes columnes de l'obscuritat de la diplomàcia. Avui i concretament referint-nos a la diplomàcia anglesa després d'haver abandonat Mr. Eden el Ministeri d'Afers Estrangers aquesta obscuritat ens sembla molt major.

Què pretén Anglaterra? I, com pensa obtenir-ho? Unicament contestant aquestes preguntes, tan aparentment senzilles, podríem arribar a entendre i comprendre tot l'intricat entrellat de la diplomàcia britànica.

Què pretén Anglaterra? Aparentment almenys, —qui gosaria afirmar-ho rodonament?— la Gran Bretanya desitja evitar veure's arrossegada a un conflicte armat amb altres potències. Aquest, és sembla, el mòbil principal de la diplomàcia d'aquell país. Però altres mòbils hi poden entrar en joc tots igualment importants i que si estiguessin garantits amb una guerra possible o probable poc l'hi importaria a Anglaterra que estallés, conscient de la seva força. Dèiem de banda els mòbils i mirarem si som més afortunats en escatir el procediment que guia la conducta del país britànic.

I aquí rau tota la complicació de la diplomàcia britànica. Naturalment que si sabéssim que és el que preté tindríem molt camí guanyat, però havent de salvar aquesta dificultat, hem d'anàlitzar el procediment sense entrar per a res en la discussió dels motius. En la política exterior britànica hi han dos períodes ben acusats: bans i després de la guerra d'Etiòpia.

En el primer període observem diverses direccions oposades i contradictòries. Ramsay Mc. Donald, president del Gabinet laborista, seguia una política d'acostament amb Itàlia i Alemanya, paral·lela a la que a França seguia el Govern radical-socialista presidit per Daladier. Però la derrota electoral dels laboristes portà novament al poder els conservadors, els quals dirigits per M. Baldwin, feren una virada en rodó i se separaren de l'orientació anterior per acostar-se a Rússia, d'acord igualment amb França en la qual havia format Govern Laval, de tendències dretistes. Observem com dos polítics conservadors Baldwin i Laval, són els autors d'aquest acostament a Rússia, i com dos polítics liberals, MacDonald i Daladier, patrocinen l'amistat amb Alemanya i Itàlia. Demostració palpable que les afinitats ideològiques cedeixen davant el realisme polític. Pensem com certs sectors de casa nostra haurien posat el crit al cel si aquest cas, aparentment paradoxal, s'hagués produït a Espanya!

L'amistat amb Rússia portà aparellada el refredament de relacions amb Itàlia i Alemanya. I en aquest estat es produí la conquesta d'Etiòpia per les tropes italianes. Anglaterra reaccionà violentament contra Itàlia i fou la més ferma patrocinadora de les sancions les quals fracassaren sorollosament, i comportaren una nova virada, no tan pronunciada però, de la política anglesa que fou representada per l'avi dimittit Mr. Eden. Aparentment aquesta política s'ha distingit per una sèrie de vacil·lacions, fórmules dilatòries, esperes i pactes parcials. Talment semblava que Anglaterra dubtés de la seva força i ho confiava tot al factor temps. Però hom veu també que aquesta política tan aparentment indecisa comportava la debilitació cada dia més acusada d'Itàlia i Alemanya tot i la seva igualment aparent vitalitat. I quan Eden semblava que es decidia a donar el cop definitiu —qui ho sap però això?— la Gran Bretanya canvià novament d'orientació i torna a la primitiva idea del Govern laborista o sigui el pacte de les quatre grans potències occidentals, separant-se al propi temps de Rússia.

Tot això sembla un cent-peus. I

La nostra lluita

Els facciosos entraren a Terol catorze hores després de la seva evacuació

L'"Almirante Cervera" i un altre vaixell pirata greument avariats per les bombes de la nostra aviació

L'aviador tarragoní Manuel Orozco i Rovira ascendit a tinent pel seu heroic comportament

El Govern de la República fa públiques les causes de l'evacuació de Terol

Ministeri de Defensa Nacional. Comunicat oficial de guerra:

EXERCIT DE TERRA

LLEVANT. — L'enemic no entrà a Terol fins les deu del matí d'avui, és a dir catorze hores després d'haver estat abandonada la ciutat per les nostres tropes.

Divendres, dia 18, donà l'alt comandament una ordre, segons la qual les forces que defensaven Terol des de l'interior de la plaça, havien d'abandonar aquesta així que consideressin imminent el seu envoltament. Creada aquesta situació perillosa a darrera hora d'ahir, es disposà l'evacuació que, com es signava en el comunicat addicional de la matinada última, s'efectuà amb ordre perfecte. Obriren àmplia bretxa entre grups de moros i falangistes que pretenien tancar el pas.

Avui, precisament, es compleixen dos mesos justos de la presa de Terol per les tropes republicanes. Allò que per a nosaltres fou obra d'una setmana, ha estat per als facciosos empresa de dos mesos i realitzada mitjançant un acumulament excepcional d'elements i sacrificant l'ofensiva sobre Madrid per la part de Guadalajara, els preparatius de la qual estaven concisos el mes de desembre, quan la nostra actuació contra Terol atragué en direcció al Baix Aragó gairebé totes les tropes i el material concentrats a l'Alcària.

La columna que anit sortí de Terol ocupà la línia assenyalada per endavant per a tal cas, en la qual, com en altres punts propers a Terol, es combaté molt durament. Nosaltres hem perdut les posicions al Nord de Villavespa i les de Castrolvo i el Vértice Castellar.

L'activitat en l'aire fou grandíssima. Amb tot i els esforços de l'aviació enemiga per a refugir el combat hi hagué un encontre en el qual aconseguírem abatre un caça alemany "Meisnerchmidt", que caigué voltat de flames pels voltants de Puebla de Valverde.

un observador, col·locat a distància i ignorant el secret d'aquestes contradiccions, per més que exprimi el seu cervell no pot pas capir-les, sinó que únicament ha d'assenyalar-les esperant que el temps li ho vulgui aclarir.

I per al cas concret de la intervenció dels països totalitaris a Espanya aquesta virada serà favorable o pel contrari serà liquidada? Tenim tants motius per a creure una cosa com l'altra, el que vol dir que actualment és una incògnita. Naturalment que Chamberlain afirma rodonament que el poble espanyol ha d'ésser lliure dels seus destins, afirmació que comporta aparellada la cessació de tota intervenció més o menys disfressada en la nostra guerra civil. Però per altra banda aquest sobtat lliure amb Itàlia que tant ha intervingut a favor dels rebels proporcionant-los-hi homes i armament en quantitats considerables, fa que tinguem els nostres dubtes.

Esperem. Perquè no tenim altre remei. Què si el tinguéssim una altra fóra la nostra conducta.

ALTRES EXERCITS. — Sense novetat.

AVIACIÓ. — A primera hora de la tarda, es realitzà un atac combinat pels creuers "Canaries", "Baleares" i "Almirante Cervera" i altres dos vaixells i tres avions facciosos sobre Sagunt i el port de València.

La presència dels esmentats vaixells fou assenyalada pel semàfor del cap de San Antonio, a les 11'30 del matí. A les 13'45, obriren foc els vaixells sobre el poblat de Nazaret i El Grau. Part dels projectils caigueren prop del vaixell mercant francès "Gaulois". El canoner "Laya", ancorat al port de València contestà amb 45 disparats a l'agressió, la qual ocasionà un mort i dos ferits.

Seguidament els vaixells continuaren en direcció a Sagunt, lloc contra el qual dispararen unes seixanta canonades. Seguidament aparegueren sobre Sagunt tres hidros "Savoia", que llançaren cinquanta bombes i causaren desperfectes. Una de les bombes aconseguí el vaixell mercant francès "Prado", al qual produí avaries i ferí un tripulant. El "Prado" demanà auxili per ràdio i acudí a la seva crida el destructor francès "La Palme".

Quan els vaixells rebels estaven encara davant Sagunt, es presentaren sobre ells tres esquadres del Servei de Defensa de Costes. Els trobarn formats en dues línies de combat, paral·leles a la costa, constituïda la primera per dos vaixells, i per tres la segona. Els avions, amb tot i el nodrit foc antiaeri, bombardejaren els vaixells. Una bomba fou col·locada a bord d'un d'ells, que, segons referències del capità francès que comanda el "Prado", era el creuer "Almirante Cervera". La bomba la rebé aquest vaixell a l'altura de la xemeneia de de popa. Seguidament s'aprecià una gran columna de fum i vapor, reveladora de greus avaries. El bombardeig dels vaixells rebels es repetí per una altra esquadra quan aquells es trobaven a uns noranta quilòmetres a l'Est de Sagunt i a cinquanta al Sud de les illes Columbretes. Portaven aleshores, els vaixells, una formació desordenada. Foren bombardejats els dos que anaven en darrer terme, segons sembla un remolcant l'altre puix que solament els separava la distància d'uns cent cinquanta metres. Aquest bombardeig fou també molt eficaç. Les bombes caigueren a a popa del primer dels esmentats vaixells i possiblement a l'interior d'aquest, per notar-se que començà a treure molt fum.

Tots els avions que prestaren aquests serveis, tornaren sense novetat a les seves bases.

El ministre de Defensa Nacional ha signat la següent ordre:

"Per llur heroic comportament en els combats aèris lliurats ahir als voltants de Terol, vine a ascendir al grau de tinent els sergents de l'Arma d'Aviació, Manuel Orozco Rovira i Francesc Vinyals Guarro.

La qual cosa comunico a V. E. per al vostre coneixement i efectes. Barcelona, 22 de febrer del 1938. —Prieto."

Pocs minuts després d'acabat el Consell, el sots-secretari de la Presidència, senyor Prat, facilità als periodistes la següent nota:

La notícia de l'evacuació de Terol ha estat facilitada pel Ministeri de Defensa Nacional pocs moments després d'haver ocorregut el fet. Respon aquesta notificació al desig exprés del Govern de mantenir informat el país de la marxa de la guerra. L'evacuació s'ha portat a cap amb perfecte ordre militar i sense pèrdua d'efectius ni de material, d'acord amb les previsions del comandament. L'heroisme de les tropes republicanes no ha pogut vèncer l'acumulació de material d'origen alemany i italià, realitzat pels rebels, a favor dels avantatges que els garanteix la política de "no-intervenció", que pot inscriure entre les seves victòries aquesta última de l'evacuació de Terol.

El desequilibri en les disponibilitats de material de guerra, accentuat de manera considerable de no molt temps ençà per les copioses i reiterades remeses d'artilleria i aviació d'Itàlia i Alemanya, no era desconegut del Govern i això l'induí a prevenir el país contra els episodis adversos que es produïssin en el desenrotllament de la lluita i, a la vegada, multiplicar el seu esforç per aconseguir els elements necessaris que, en restablir la igualtat de mitjans, augmenti la fortaleza dels soldats de la República. Anul·larem, superant tota mena de dificultats i d'episodis, sensibles, però de cap manera decisius, la desigualtat esmentada.

L'Exèrcit Popular, que ha superat en les últimes jornades de Terol els seus heroïsmes anteriors, acabarà per disposar dels elements que li són necessaris per a imposar-se netament i rotundament a invasors i rebels.

Aquesta seguretat, que el Govern avala amb el seu treball, ha d'interpretar-se a la reraguarda com un estímul per a reforçar els rendiments de la nostra producció industrial, indispensable per a obtenir la igualtat d'armaments.

L'evacuació de Terol, té, militarment un valor secundari, i no aconsegueix fer desaparèixer els efectes i avantatges aconseguits amb la seva presa per l'Exèrcit republicà. Gràcies a ells es va frustrar l'ofensiva que els rebels preparaven contra Madrid, i els obligarem a renunciar a llur iniciativa per a atem perar-se a la nostra.

Sense la superioritat —que no durarà molt temps—, d'avions i d'artilleria de què s'han valgut els rebels, a costa d'Itàlia i Alemanya, els soldats de la República que rendiren a la valenta plaça de Terol, no l'haurien evacuat, que no són els "voluntaris" aquells que la recuperen i si les masses compactes d'aviació i d'artilleria estrangeres."

Aquest número ha passat per la
prèvia censura

16 Febrer 1936
16 Febrer 1938

El govern presidit per En Portella Valladares havia acordat celebrar pel 16 de febrer del 36, eleccions per a diputats a Corts.

La satisfacció per als esquerrans era gran, ja que d'aquesta faltà s'obria una esperança per a poder treure de les presons als 30.000 proletaris que s'havien aixecat el 6 d'octubre del 34, com a protesta del govern radical-cedista, que poc a poc, anava oprimint al poble espanyol, intentant voler implantar una dictadura, que ens hauria portat novament als temps dels assassins d'Arlegui i de Martínez Anido.

El triomf per a les esquerres estava gairebé assegurat, però calia estar previngut per tot el que podessin intentar les dretes. Per aquest motiu, es reuniren els caps dels partits d'esquerra i proletaris i es formà el "Front Popular" a base d'un document signat per Manuel Azafia (Izquierda Republicana); Martínez Barrio (Unió Republicana); Josep Díaz (Partit Comunista); i Largo Caballero (Partit Socialista).

A Catalunya es féu el mateix, i les candidatures es formaren a base d'elements de l'Esquerra Republicana de Catalunya, "Acció Catalana", "Unió Rabassaires", "Partit Socialista", "Comunista", "Català Proletari" i "Unió Socialista de Catalunya" (avui dia, fusionats aquests quatre partits en el P. S. U. C.); i el P. O. U. M. A més es comptava amb l'apoi d'Estat Català, i de la C. N. T., arreu d'Espanya.

Qui podia dubtar de l'esclatant triomf del "Front Popular", que estava format pels homes de tots els partits polítics d'esquerra i organitzacions sindicals antifeixistes? Començà l'acoplament dels candidats a futurs diputats a Corts, així com la campanya electoral.

Els diaris, els "manifests", els "mitings" del Front Popular, es multiplicaven diàriament! Arreu es parlava de les eleccions i difícil era anar pel carrer, sense sentir parlar del 16 de Febrer.

A mida que anava transcorrent el temps, es veia més segur el triomf de les candidatures esquerranes.

No calia fiar-se però, de les dretes, ja que aquestes no defallirien fins al darrer moment, o sigui, quan vegessin que el resultat electoral els hi havia estat contrari.

A mida que s'acostava el dia assenyalat per a les eleccions l'entusiasme i el nerviosisme anava en augment.

Milers i milers de candidatures eren repartides, així, com les pàrrets es trobaven curules de cartells de propaganda electoral i els diaris solament parlaven d'una cosa: d'eleccions.

Arribà el 16 de Febrer i la gent es tirà al carrer de bon matí. Els col·legis electorals s'ompliren ràpidament, a l'ensenyar que es formaren llargues cues que no van desaparèixer fins al moment de començar l'escrutini.

Els centres polítics pertanyents al "Front Popular" es trobaven curules d'afiliats i simpatitzants, que seguien amb vertader interès la marxa de les eleccions.

Les forces d'Ordre Públic patrullaven pels carrers, sense necessitat però d'intervenir.

A mida que anaven transcorrent les hores, es veia més clar el triomf esquerrà.

Acabat l'escrutini arreu de molts llocs, i conegut ja els resultats de les eleccions, s'hissaren les banderes als centres esquerrans i proletaris, a l'ensenyar que s'organitzaven manifestacions com a joia del triomf.

El "Front Popular" havia guanyat, i d'aquesta forma els 30.000 empresonats sortiren de les presons, retornant d'aquesta faltà la tranquil·litat a llurs famílies.

A l'endemà d'haver guanyat les eleccions, Portella Valladares cridà a Palau al que es avui President

(Passa a la segona pàgina)

França ha de decidir-se, diuen les dretes

Es demana la dimissió de Delbos i l'abandonament de la política franco-soviètica

A París el senyor Chautemps presentarà avui al Senat el primer projecte de l'Estatut del Treball. Se sap que el Senat té la intenció d'oposar-se, mentre no s'aclareixi la situació internacional, a discutir l'escala mòbil i la reforma de la llei electoral. Aquesta tarda, a la Comissió d'Afers Estrangers de la Cambra, es prepararà l'assalt per al proper divendres, quan la Cambra discuteixi la política exterior.

El grup comunista ha proposat examinar prèviament la qüestió exterior en una reunió comuna amb el grup socialista i en una altra reunió de les delegacions d'esquerra. Les interpel·lacions presentades són nombroses. Un senyor Dupont demana que França trameti un representant a Salamanca, un ambaixador prop de l'emperador de Roma i que negociï amb Mussolini.

"Le Journal" diu que el senyor Flandin no parlarà del passat en la Comissió d'Afers Estrangers, sinó que es preocuparà solament de l'esdevenidor. Segons el senyor Flandin, la política exterior del Front Popular ha fracassat i és precís tornar al realisme. El senyor Flandin ha posat en guàrdia l'opinió contra les "notícies falses" que propaguen que Chamberlain no té autoritat ni popularitat a Anglaterra. Afegeix el senyor Flandin que Chamberlain té una gran autoritat, la qual augmentarà més encara quan França segueixi la política que farà lord Halifax des del "Foreign Office".

"L'Epoque" anuncia un debat molt viu aquesta tarda. "Als cercles parlamentaris s'ha pretès, diu el periòdic, que la qüestió Delbos podria plantejar-se en el Gabinet francès, com en el Gabinet anglès s'ha plantejat la qüestió Eden. S'ha dit que Chautemps, en vista de la modificació ministerial anglesa, no amagava les seves simpaties per la política de Chamberlain, mentre Delbos preferia el punt de vista d'Eden".

També "L'Echo de Paris" es fa ressó d'aquests rumors, els quals concedeixen gran importància al debat d'aquesta tarda, en el qual prendran part Flandin, el president de la Comissió d'Afers Estrangers, Mistler, radical - socialista; Grumbach, socialista, i d'altres.

"L'Ordre", en ocupar-se de la manobra de Flandin, diu que no es tracta de saber si Chamberlain té raó. El periòdic moderat crida l'atenció sobre l'espectacle que nonarà l'oposició francesa entaulant, el proper divendres, a la Cambra dels diputats, un debat de política exterior a base d'una fórmula d'anticomunisme, quan d'allò que es tracta és de defensar els interessos de França i no de provocar una crisi ministerial.

AVUI POT ESSER UN DIA DECISIU PER A LA POLÍTICA EXTERIOR FRANCO-ESA

Segons l'oficiós "L'Home Libre", de Frossard, avui serà "un dia decisiu en el destí de França. França, d'alguns mesos a aquesta part, ha evitat l'adopció actituds ostentoses; avui haurà d'eleger la seva política en circumstàncies dramàtiques, però no desesperades". El periòdic, fent al·lusió al passat, diu que és inútil polemitzar si la culpa la té Laval, que no va voler arribar fins al fons en les seves negociacions amb Roma; la té Blum, que no va voler atacar Franco; o la té Delbos, que no ha volgut intervenir

a Austria. Cal tenir en compte, a més a més, que Austria no ha demanat la intervenció del senyor Delbos. França, continua el mateix periòdic, ha de triar la seva política. Està disposada a negociar, però no vol estar absent de les negociacions que s'esprenguin.

HOM CREU QUE DALADIER SOL·LICITARÀ NOUS CREDITES PER A ARAMENTS

Els dretistes francesos creuen arribat el moment d'atacar i donar l'assalt al poder, posant al Quai d'Orsay els ministres que Mussolini i Hitler preferirien. Els moderats es mostren favorables a un canvi en la política exterior, per tal de no perdre l'ajut d'Anglaterra. Les destaca la importància de la discussió d'avui i la del proper divendres. En la discussió a la Cambra dels diputats prendran part els dretistes Marin, Ybarnegaray, Paul Raynaud; els republicans socialistes, sempre independents; l'ex-ministre De Monzie, favorable a les negociacions amb Itàlia, etc. Diu el periòdic que "ningú no pensi amagar la seva angoixa. Flandin s'aprofita per tal d'intensificar la seva campanya filofeixista. L'ex-ministre d'Afers Estrangers del 7 de març preté trobar en el discurs pronunciat per Hitler i en la dimissió d'Eden una mena de triomf personal. L'ex-ministre vol seguir Anglaterra en el seu intent d'acostament a Itàlia". Anuncia, a més a més, el periòdic que avui el senyor Delbos farà una exposició completa de la situació, i es creu que el ministre de Defensa, Daladier, demanarà altres crèdits per tal d'augmentar els armaments.

"L'OEUVRE" SOSTE QUE HA ARRIBAT L'HORA D'OBRAR AMB ENERGIA

En el seu editorial, "L'Oeuvre" s'ocupa, com tota la premsa, de la situació. Critica el senyor Chamberlain perquè creu que la situació no està madura. Eden, al contrari, no vol guanyar temps. Però no és solament l'opinió francesa la que s'ocupa del senyor Chamberlain. Chamberlain s'ocupa també de França, i creu que aquesta no es troba en situació d'ajudar una acció energica. Aquesta és la conseqüència de la deplorable política del senyor Laval l'any 1935, de la propaganda antifrancesa realitzada pels periòdics nomenats nacionals i dels discursos del senyor Flandin. Si els Governos francesos, després del juliol del 1936, haguessin manifestat en política exterior més energia, ningú no tindria dubtes ara de la voluntat francesa. "El senyor Hitler no permet que les potències occidentals s'ocupin dels problemes de l'Europa Central. Però nosaltres hem deixat que Hitler i el seu aliat romà intervingui en la part més occidental d'Europa: Espanya. Per què? Per què no hem vist ni previst els perills d'aquesta intervenció? Perquè tant el senyor Blum com el senyor Delbos han cregut que Anglaterra no estava disposada a emprendre una acció de conjunt amb nosaltres. Estem jugant una partida de tennis en la qual, d'una part, els dos "partenaires" asseguren el joc, mentre els altres dos perden la pilota a cada cop i després es retrauen recíprocament des fates. Si la dimissió del senyor Eden significa que és precís can-

viar de mètode, nosaltres ens alegrarem de la decisió d'un dels homes d'Estat més valents que ha conegut Anglaterra".

COMENTARIS DE LA PREMSA FRANCESA A L'ACTITUD DE CHAMBERLAIN

Leroux, en "Le Populaire", diu que és difícil preveure fins a quin punt Chamberlain podrà desenrotllar una política contra la qual manifesta la seva oposició la gran majoria del poble anglès. Chamberlain no podrà rebutjar la moció de censura presentada pels laboristes, i la crisi anglesa es reprendrà. Si s'abandona la política de seguretat col·lectiva, i el dia 20 de febrer passa a ésser història, com el 4 de febrer a Berlín, tindrà la mateixa significació en la política internacional.

"L'Humanité" diu que s'ha format un eix Chamberlain-Flandin-Hitler-Mussolini. Les declaracions fetes als passadissos per Flandin tindran aquesta tarda estat oficial en la Comissió d'Afers Estrangers de la Cambra. Flandin i diversos diputats dretistes demanaran que França sigui "realista". El realisme consisteix en el següent: que dimiteixi Delbos — perquè Delbos estava d'acord amb Eden, que ha dimisit — i es nomeni un lord Halifax també a França; que es reconegui l'imperi de Mussolini i tot allò altre que vulgui el "duce"; que es ressusciti el famós pacte dels quatre, exclosa Rússia; que es renunciï al pacte franco-rus; que es formi un Govern presidit per Chamberlain francès, és a dir, per Flandin; que s'acabi amb el CSAR; que es trameti un ambaixador a Salamanca, i que es negociï amb Hitler i Mussolini la cessió de les colònies franceses.

Andreu J. Capdevila FUNERARIA

J. Nogué, 22.-Telèfon, 1440 TARRAGONA

16 Febrer 1936
16 Febrer 1938

(Ve de la primera pàgina)

de la República, i li comunicà, que en vista del resultat de les mateixes, li pregava que es fes càrrec del comandament del govern.

El "Front Popular" volia esperar que el govern que havia celebrat les eleccions es presentés a les Corts i allí fes entrega al mateix del comandament de la nació.

Portela Valladares pregà novament que el rellevessin, o en cas contrari abandonava el lloc que ocupava i no responia del que podia succeir. En vista d'aquestes manifestacions, es formà desseguida el primer govern del Front Popular.

Els presos foren alliberats — el que havien fet les dretes era desfet novament — la tranquil·litat retornava i el règim de pau, llibertat i justícia neixia novament.

Que poc temps havia de durar aquella tranquil·litat! Als cinc mesos, esclatava el moviment produït per uns militars traïdors a llur pàtria!

Han transcorregut dos anys i aquesta odiosa guerra continua; amb la particularitat que el gloriós Exèrcit Popular Regular, va forçant poc a poc la victòria.

A veure si l'any vinent, al complir-se el tercer aniversari del triomf del Front Popular, ja s'haurà acabat amb el criminal feixisme, no solament nacional, sinó internacional, retornant d'aquesta faisa la tranquil·litat al món enter.

RAMON COLL I VALLS

Febrer del 1938.

MOSTELLE

Suc de raïm sense fermentar. Indicadíssim per a malalts, convalescents, parturientes i nens.

De venda a les farmàcies i drogueries.

Rafael Escofet - TARRAGONA

NOTES INFORMATIVES

AJUNTAMENT DE TARRAGONA. — PROVEIMENTS

Avui, dia 24, es posarà a la venda BACALLA, a raó de 100 grams per persona, amb presentació de la tarja de racionament i al preu de 3'00 pessetes el quilo als establiments que s'esmenten:

A. Inglés, Merceria.
J. Llorens, Nao.
F. Rafi, Plaça República.
M. Marrasé, Cos del Bou.
M. Espallargas, Merceria.
R. Claravalls, Major.
F. Navarro, P. República.
A. Rimbau, Durruti.
F. Raduà, Av. García Hernández.
R. Solanes, Fòrum.
A. Poy, Fòrum.
J. Morlanes, Mercat Central.
L. Grau, idem idem.
D. Prats, idem idem.
C. Cerdà, idem idem.
B. Balanyà, idem idem.
T. Munné, idem idem.
P. Ferré, idem idem.
R. Casas, idem idem.
Vda. Vallet, idem idem.
A. Ruiz, idem idem.
M. Porta, idem idem.
D. Miró, Carrer de la Pau.
Maria Bou, idem idem.
R. Solanes, Merceria.
J. Baldrich, Major.
J. Escorriola, Apodaca.
M. Castelló, Rbla. Pau Iglesias.
Trinitat Solé, Ramon i Cajal.
Reg. de Vendes, P. Prim.
Resten exceptuades les targes dels socis de la Cooperativa Obrera per haver-los-hi fet directament el repartiment.

Mobles

Radio-Philips : Música

PAU RICOMÀ

Rambla 14 d'Abril, 48

TARRAGONA

AJUNTAMENT TARRAGONA

Havent estat tancat el forn del carrer Smith, 3, tots els que es proveïen a l'esmentat establiment ho verificaran en el successiu de la següent manera:

Al forn del carrer Blasco Ibáñez: P. F. Macià, Rebolledo, St. Josep i Misericòrdia.

Al forn del carrer Smith: Smith, Anselm Clavé, S. Fèlix i Santian.

MANUEL PEDROL

Olis purs d'oliva

TARRAGONA

NOVETATS

en

tota classe de gèneres

CASA MALÉ

Portalet, 8 Tarragona

SETMANA DE L'INFANT

La Comissió organitzadora de la "Setmana de l'Infant", en aquesta ciutat ha acabat la seva tasca.

Encara que no mb facilitat ha pogut complir el seu comés reunint un bon estoc de joguines, suficient per a la mainada tarragonina, com també a la que es troba refugiada a la nostra ciutat no els hagi mancat una d'aquelles joguines.

Han estat repartides joguines, al menys dues per cada infant, als asilats de la Casa d'Assistència Social, als assistents a les escoles públiques, als refugiats de guerra acollits en els asils del Camp de Merc, carrer de Cavallers, de Granada, ex-Delcalcos, ex-Oblates, als tutelats pel Tribunal de Menors i als que es troben malalts en els hospitals de la nostra ciutat.

S'han repartit entre els nostres infants durant aquesta setmana i la propassada milers de joguines que han tingut, quant menys, el mèrit de portar-los-hi unes estones de franca alegria.

Sugrañes, impre... — Tarragona

Cooperativa de Funcionaris públics de Tarragona

Ràmbia 14 d'Abril, 95 - Pral.

S'assabenta a tots els socis d'aquesta Cooperativa que, a comptar del dia d'avui i fins el dia 28 del mes que som, ide 3 a 4 de la tarda, deuen de presentar-se a les oficines accidentals del nostre estatge social, per tal de segellar la tarja de racionament, advertint-se que passat aquest termini, restaran exclosos en el repartiment del proper mes de març.

Tarragona, 23 de febrer del 1938

LA DIRECTIVA

NOTA. — Per a major facilitat dels cooperadors, poden entregar llurs targes als representants de cada secció.

Cinema Teatre Tarragona

AVUI, DIJOUS, DIA 24 DE FEBRER DEL 1938

TARDA I NIT

UN PROGRAMA MAGNE D'ESTRENES

La comèdia de gran fastuositat, interpretada per Anna Neagle i Ferrand Graavey:

La Reina y el caudillo

El noticiari d'actualitat:

Espanya al día núm. 39

La comèdia dramàtica de gran emoció, interpretada per Donald Dillaway i J. Farrell M. Donald:

Bajo órdenes secretas